

— Ти, Царке, не си спала
нощесъ... Затуй си тъй...
Я си полегни, да ти попремине.

— Нѣма да мине, докато
не го видя на вжжето... А
онзи, онзи, моя хубостникъ, въ
гроба си миръ да не види...
че ми изяде душицата... Тъй...

Царка като наранена змия,
съскаше проклятие противъ
мжжа си, Павла, сждиитъ, и
неукротима сновъше отъ стена
до стена.

Въ този мигъ тя бѣ готова
селото да запали — та да от-
мжсти за себе си.

— Не се тревожи толкози,
се обади Неда; не си само ти
... я вижъ мене. Ударихъ зълъ-
ва си, ама да умре не искахъ...

— Да си ѝ смазала главата...
На змия докато не ѝ прима-
жишъ главата, тя не е убита.

— Ами азъ защо я запалихъ,
отъ добро ли, — се обади